

Ο Μητροπολίτης Μαρωνείας επί τη εορτή της Αναλήψεως του Σωτήρος

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής](#)

Το μήνυμά του επί τη [εορτή της Αναλήψεως του Σωτήρος](#) εξέδωσε ο [Μητροπολίτης Μαρωνείας](#) και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων. “Οι φυσικές διαστάσεις του χώρου και του χρόνου δεν ισχύουν για τον Χριστό. Δεν Τον περιορίζουν. Είναι “πανταχού παρών”. Και δεν ισχύει γι’ Αυτόν ούτε η διάσταση του χρόνου. Είναι “εχθές και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας”. (Εβρ. ιγ, 8). Γι’ Αυτόν δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν, μέλλον παρά ένα αιώνιο παρόν”, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το μήνυμα του Μητροπολίτη Μαρωνείας

Με την εορτή της θείας Αναλήψεως επισφραγίζεται ο κύκλος των εορτών της εν σώματι επίγειας παρουσίας του Κυρίου. Όλες οι μεγάλες εορτές έχουν δύο ύμνους. Ο ένας είναι το Απολυτίκιο και ο άλλος το Κοντάκιο. Το Απολυτίκιο περιγράφει συνήθως το γεγονός της εορτής και το υμνεί, ενώ το κοντάκιο δίνει τη σημασία και τη θεολογική διάσταση της εορτής.

Ας πλησιάσουμε επιγραμματικά το κοντάκιο της Αναλήψεως: “Την υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν και τα επί γης ενώσας τοις ουρανίοις, ανελήφθης εν δόξη Χριστέ ο Θεός ημών”. Η λέξη “οικονομία” έχει διάφορες **θεολογικές ερμηνείες** στην εκκλησιαστική γλώσσα. Εδώ η λέξη σημαίνει το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου. Αφού λοιπόν, λέει ο υμνωδός απευθυνόμενος προς τον Χριστό, ολοκλήρωσες το σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου και αφού ένωσες τα επίγεια με τα ουράνια, ανελήφθης εν δόξη. Πώς ενώθηκαν τα επίγεια με τα ουράνια; Είναι συμβολικές εκφράσεις οι οποίες σημαίνουν, ότι ενώθηκε ο άνθρωπος με τον Θεό. Αυτό άρχισε στη γαστέρα της Παναγίας, όπου ενώθηκαν οι δύο φύσεις, Θεού και ανθρώπου και γεννήθηκε ο Χριστός ως Θεάνθρωπος. Και όποιος, κατά συνέπεια, συσσωματώνεται με τον Χριστό μέσα στην Εκκλησία, μετέχει επίσης και στην ανακαινισμένη από τον Κύριό μας ανθρώπινη φύση.

“Ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος” συνεχίζει ο ύμνος. Αναλαμβάνεται, αλλά δεν χωρίζεται. Διαβεβαιώνει τους **μαθητές** Του ο Ιησούς: “Εγώ μεθ’ υμών ειμί πάσας τας ημέρας” (Ματθ. κη, 20). “Αλλά μένων αδιάστατος”.

Οι φυσικές διαστάσεις του χώρου και του χρόνου δεν ισχύουν για τον Χριστό. Δεν Τον περιορίζουν. Είναι “πανταχού παρών”. Και δεν ισχύει γι’ Αυτόν ούτε η διάσταση του χρόνου. Είναι “εχθές και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας”. (Εβρ. ιγ, 8). Γι’ Αυτόν δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν, μέλλον παρά **ένα αιώνιο παρόν**.

“Και βοών τοις αγαπώσί σε”. Δε λέει και βοών σε όσους αγαπάς, γιατί Εκείνος αγαπά τους πάντες, αλλά οι πάντες δεν Τον αγαπούν. Και Εκείνος μπορεί τα πάντα εκτός από το να μας αναγκάσει, να Τον αγαπήσουμε. Λέει λοιπόν, ο ύμνος: “βροντοφωνάζεις σε όσους σε αγαπούν”: “εγώ ειμί μεθ’ υμών και ουδείς καθ’ υμών”. Πόσο παρήγορη διαβεβαίωση! Γι’ αυτό ο πιστός δεν φοβάται τίποτα και κανένα και εν Χριστώ νικά τα πάντα! Αμήν!